

[Chr. Christensen.]

Nu er de tildelt. Derfor er det væsentligt, at vi får fastslået, om denne tildeling er lovmedholdelig, og om det er muligt og nødvendigt at ændre lovgivningen fremover.

Jeg vil gerne sige, at vi finder fra vor side, at der i så tilfælde ikke er tale om nogen form for censur. Man kan tale om censur dér, hvor man forbyder en film, men man kan ikke tale om censur dér, hvor man erklærer, at den ikke skal have statsstøtte, og heller ikke dér, hvor man vedtager, at dens retlige forhold skal undersøges. Det er vores opfattelse, at den, der har ønske om at lave en film, må have sin fulde ret dertil, når det ikke strider mod landets love, men spørgsmålet om statsstøtte til produktionen må afgøres af en demokratisk ansvarlig instans, og her mener vi altså en juridisk instans.

Jeg vil gerne sige, at med disse betragtninger må det være naturligt, at vi finder det af hr. Poul Hartling stillede ændringsforslag til dagsordensforslaget acceptabelt, for vi tror, at vi dermed kan få denne undersøgelse i gang, som vi mener et folketingsudvalg bør påtage sig.

Hanne Reintoft (DKP):

Det skal ligge helt klart, at vi finder denne debat yderst beklagelig. Beklagelig, fordi der er givet anledning til den, og endnu mere beklagelig, fordi reaktionen i vores samfund ikke lader nogen chance gå fra sig til at fremture med et forsøg på at benytte en hvilken som helst situation — og vi erkender: en uheldig situation — til sit eget formål, nemlig en bremse på så meget, der skal udvikle vores samfund, og en total accept af det bestående uden fremdrift, uden eksperimenteren, uden åbning for nye og andre tanker.

Jeg vil derfor gerne slå nogle helt principielle ting fast. For det første at kommunisterne ønsker en støtte til kunst og kultur i almindelighed. For det andet at vi også ønsker støtte til den mere avancerede og eksperimenterende kunst, og endelig at hovedindholdet i det sidste efter vor mening må være en kunststøtte, der fremelsker og understøtter først og fremmest arbejderklassens kultur og dernæst de strømninger, der i al almindelighed sætter fokus på de

adfærdsformer, vort på mange måder moralsk opløste og hendøende samfund har.

Vi vil ikke acceptere den debat, fremskridtspartiet søger at fremtvinge herinde, om kunsten er nødvendig. Vi kunne godt føre den traditionelle debat om kunsten for kunstens egen skyld eller kunsten for menneskets og for det undertrykte menneskes skyld. Det skal endnu en gang være fastslået, at vi betragter kunst som en del af menneskelivet, som en udtryksform, der intet indhold har i sig selv, men kun i levende samspil med samfund, med arbejdsliv og med menneskers indbyrdes forhold, i kærlighed, i kamp og angst og også i angstens overvindelse, som vi f. eks. har set kunsten udfolde sig i de vietnamesiske samfund. Som sådan ønsker vi kunsten understøttet, og som sådan lever og fungerer den i de lande, hvor arbejderklassen har den politiske magt, og her glider den integreret ind i menneskers dagligliv.

Det gør kunsten ikke i vores samfund. Her kommer den til at fungere autonomt, som noget isoleret. Netop på grund af det får vi den mærkelige problemstilling, vi har i dag, og en deraf følgende debat. Kulturpolitikken hører ikke sammen med menneskets hverdag, og på den måde kommer man også til at træde på noget i menneskers hverdag, der ikke burde trædes på.

Når vi understreger, at vi ønsker en kunststøtte, så vil jeg også gerne understrege, at vi ønsker at støtte alt, hvad der kan videreudvikle, belyse, skabe eftertanke, glæde og trivsel. Men vi mener heller ikke, at der skal ydes kunststøtte til noget, der diskriminerer, til noget, der ødelægger respekten mellem mennesker, træder på andres overbevisning eller glæde ved livet. Vi har også mange gange fra denne talerstol udtrykt, at hvert menneske måtte have sin personlige opfattelse, også en religiøs, og have lov til at have den i frihed.

På den anden side er det jo ikke noget, der normalt tages hensyn til i vores samfund. Vi ønsker at vise den hensynsfuldhed, men ser man bare, hvad vores børn i folkeskolen, de, der kommer fra arbejderklassen, må finde sig i af undertrykkelse af deres kultur og deres synspunkter, så kan det godt være lidt urimeligt her at føre en noget provinsiel debat om Jesus' seksualliv, som jeg i øvrigt